

दानिएलचे पुस्तक - एकशे बावीसावा क्रमांक

सत्याचे अनावरण: दानिएल ११ मधून आणि देवाच्या लोकांच्या हालचालीतून एक प्रवास

Jeff Pippenger

2024-03-07

जेव्हा इ.स. १९८९ मध्ये अंतकाळी दानिएल अध्याय अकरा, वचने चाळीस ते पंचेचाळीस यांवरील प्रकाश उघड करण्यात आला, तेव्हा सत्याच्या शत्रूंनी असा विरोध उभा केला की ज्यामुळे देवाला दानिएलच्या पुस्तकातील त्या उताऱ्याच्या मूलभूत गृहीतकांचे समर्थन करण्यासाठी सत्ये प्रकट करता आली; आणि त्यानंतर तोच उतारा सैतानाच्या आक्रमणांचा विषय व केंद्रबिंदू ठरला. त्या इतिहासातील सत्य आणि भ्रम यांवरील त्या वादाचा उपयोग पवित्र आत्म्याने काही भविष्यवाणीविषयक नियम ओळखून दाखविण्यासाठी केला, जे पुढे उघड करण्यात आलेल्या ज्ञानात अधिक वाढ करणारे ठरले आणि त्यानंतर पृथ्वीच्या इतिहासातील अंतिम पिढीची परीक्षा घेणारे ठरले. आपण “भविष्यवाणीचे तिहेरी अनुप्रयोग” यांचा विचार करीत आलो आहोत, आणि त्या अनुप्रयोगांना एक प्रमुख नियम म्हणून ओळखत आलो आहोत, जो त्या गत दिवसांत सैतानाने उभा केलेल्या विरोधाच्या प्रक्रियेतून प्रकट झाला होता. त्या वादग्रस्त प्रक्रियेला सिस्टर व्हाइट यांनी “शेकिंग” असे संबोधले आहे.

“मला त्याच्या लोकांमध्ये देवाच्या दैवी व्यवस्थेकडे निर्देश करण्यात आला, आणि मला दाखविण्यात आले की शुद्धीकरण व पवित्रीकरणाच्या प्रक्रियेद्वारे नामधारी ख्रिस्ती लोकांवर येणारी प्रत्येक परीक्षा काहीना भेसळ असल्याचे सिद्ध करते. शुद्ध सुवर्ण नेहमीच प्रकट होत नाही. प्रत्येक धार्मिक संकटात काही जण प्रलोभनास बळी पडतात. देवाचे हलविणे असंख्य लोकांना कोरड्या पानांप्रमाणे उडवून लावते. समृद्धी नामधारी विश्वासणाऱ्यांच्या मोठ्या समूहाची वाढ करते. प्रतिकूलता त्यांना मंडळीतून काढून टाकते. एक वर्ग म्हणून, त्यांची मनोवृत्ती देवाशी स्थिर नसते. ते आमच्यातून बाहेर पडतात, कारण ते आमचे नव्हते; कारण वचनामुळे क्लेश किंवा छळ उद्भवतो तेव्हा बरेच जण अडखळतात.” Testimonies, volume 4, 89.

“हलविणे” हे यहुदाच्या कुळातील सिंहाने सत्यावरील मोहर उघडून ते पुढे प्रकट केल्यावर उत्पन्न होते.

“मी पाहिलेल्या हादऱ्याचा अर्थ मी विचारला, आणि मला दाखविण्यात आले की तो लाओदिकेयातील लोकांसाठी खऱ्या साक्षीदाराच्या सल्ल्याद्वारे उद्भवलेल्या सरळ साक्षीमुळे निर्माण होईल. या साक्षीचा स्वीकार करणाऱ्यांच्या हृदयावर परिणाम होईल, आणि तो मानदंड उंचावण्यास व सरळ सत्य प्रकट करण्यास प्रवृत्त होईल. काही जण ही सरळ साक्ष सहन करणार नाहीत. ते तिच्याविरुद्ध उठतील, आणि हाच तो कारण असेल की देवाच्या लोकांमध्ये हादरा निर्माण होईल.” Early Writings, 271.

“सत्य” प्रकट होण्याने नेहमीच एक हलकल्लोळ निर्माण होतो, आणि 1989 मध्ये ज्याविषयीचे सत्य उघडण्यात आले, त्यानेही अगदी तेच केले. सत्याविरुद्ध झालेल्या विरोधातून मिळालेल्या लाभांपैकी एक लाभ असा होता की, 1989 नंतर आलेल्या वर्षांमध्ये ज्ञानवृद्धी कशी प्रस्थापित होते हे निश्चित करण्यासाठी नियमांचा एक संच विकसित करण्यात आला. या नियमांचा विकास, मिलराइटांच्या काळातील नियमांच्या एका संचाच्या विकासास समांतर आहे. बायबलमधील भविष्यवाण्यांच्या सर्व तिहेरी अनुप्रयोगांमुळे शेवटच्या दिवसांतील घटनांची स्पष्टता वाढते.

रोम आणि बाबेल यांच्या त्रिगुणित अनुप्रयोगांमुळे रविवारीच्या कायद्याच्या संकटाच्या इतिहासात त्या स्त्रीचा आणि ती ज्या पशूवर आरूढ आहे व ज्याच्यावर राज्य करते त्याचा परस्परसंबंध स्थापित होतो; आणि हाच इतिहास बाबेलच्या वेश्येवर देवाच्या कार्यकारी न्यायाचा इतिहासही आहे.

“कराराच्या दूतासाठी मार्ग सिद्ध करणारा दूत” आणि तसेच “एलियाह” यांच्या त्रिविध लागूकरणांमुळे, त्या दोन कालखंडांतील कार्य आणि संदेश ओळखले जातात, जे शेवटच्या दिवसांत कृपाकाळाच्या समाप्तीचे उदाहरण दर्शवितात. पहिला कालखंड प्रकटीकरण अध्याय अठरा येथील पहिल्या आवाजाने सुरू होतो, जो

लाओदिकीया-अॅडव्हेंटिझमसाठी जिवंतांच्या शोधक न्यायाच्या प्रारंभाचे प्रतिनिधित्व करतो; आणि शेवटचा कालखंड प्रकटीकरण अध्याय अठरा येथील दुसऱ्या आवाजाने सुरू होतो, जो बाबेलच्या वेश्येवरील कार्यकारी न्यायाचे प्रतिनिधित्व करतो.

रोम आणि बाबेल यांच्या त्रिविध अनुप्रयोगांमध्ये देवाच्या अंतिम-दिवसांतील लोकांचा बाह्य इतिहास दर्शविला जातो, तर एलियाह आणि मार्ग सिद्ध करणारा दूत यांच्या त्रिविध अनुप्रयोगांमध्ये देवाच्या अंतिम-दिवसांतील लोकांचा अंतर्गत इतिहास दर्शविला जातो. तीन शापांच्या त्रिविध अनुप्रयोगातून असा संदेश ओळखता येतो की जो या दोन्ही कालखंडांतून प्रवाहित होतो, आणि जे मिळून न्यायाच्या समाप्तीच्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतात; हा न्याय देवाच्या घरापासून आरंभ होतो आणि त्यानंतर देवाच्या घराबाहेरील लोकांवर येतो. तीन शाप हे ओळखून देतात की इस्लाम हा उत्तरवर्षावाचा संदेश आहे, आणि तसेच तो त्या लोकांवर न्याय करण्यासाठी देव वापरत असलेले साधन आहे, जे सर्व मानवजातीवर सूर्यपूजा लादतात. न्यायाचा समारोप “देवाच्या सूडाच्या दिवसांचे” प्रतिनिधित्व करतो, त्याच्या धर्मत्यागी मंडळीवर तसेच त्याच्या मंडळीबाहेरील दुष्टांवरही.

येशूने नाझरेथ येथील सभागृहात प्रथम आपली सेवा सुरू केली, तेव्हा त्याने आपली सेवा, संदेश आणि कार्य यांची व्याख्या करण्यासाठी यशया अध्याय एकसष्ट याचा उपयोग केला; आणि त्यात देवाच्या सूडाच्या काळाची ओळखही समाविष्ट होती. त्याची सेवा, संदेश आणि कार्य यांनी एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या सेवा, संदेश आणि कार्य यांचे पूर्वचित्रण केले; कारण ते भविष्यसूचक रीतीने कोकन्यामागे तो जिथे जाईल तिथे जातात.

परमेश्वर प्रभूचा आत्मा माझ्यावर आहे; कारण प्रभूने मला नम्रांना शुभवार्ता सांगण्यासाठी अभिषिक्त केले आहे; त्याने मला खचलेल्या अंतःकरणाच्या लोकांना बांधून धरण्यासाठी, बंदिवांना मुक्ती जाहीर करण्यासाठी, आणि बंधनांत असलेल्यांना कारागृह उघडल्याची घोषणा करण्यासाठी पाठविले आहे; प्रभूच्या कृपावर्षाची आणि आपल्या देवाच्या सूडदिवसाची घोषणा करण्यासाठी; शोक करणाऱ्या सर्वांचे सांत्वन करण्यासाठी; सियोनमध्ये शोक करणाऱ्यांसाठी व्यवस्था करण्यासाठी, त्यांना राखेवैवजी सौंदर्य, शोकावैवजी आनंदाचे तेल, आणि खिन्न आत्म्यावैवजी स्तुतीचे वस्त्र देण्यासाठी; जेणेकरून त्यांना धर्माचे वृक्ष, प्रभूची लागवड, असे म्हटले जाईल, यासाठी की तो गौरविला जावा. आणि ते प्राचीन उजाड स्थळे पुन्हा उभारतील, पूर्वीची उद्ध्वस्त ठिकाणे पुन्हा उभी करतील, आणि अनेक पिढ्यांच्या ओसाडपणाने नष्ट झालेल्या नगरांची दुरुस्ती करतील. आणि परके लोक उभे राहून तुमचे कळप चारतील, आणि परदेशियांची मुले तुमचे नांगरणी करणारे व द्राक्षमळ्यांची देखभाल करणारे होतील. परंतु तुम्हाला प्रभूचे याजक असे म्हटले जाईल; लोक तुम्हाला आपल्या देवाचे सेवक म्हणतील; तुम्ही राष्ट्रांची संपत्ती उपभोगाल, आणि त्यांच्या वैभवात तुम्ही अभिमान बाळकाल. यशया 61:1-6.

येशूचा अभिषेक त्याच्या बाप्तिस्म्याच्या वेळी झाला, आणि तो मार्गचिन्ह ११ सप्टेंबर २००१ याचे प्रतीक आहे, जेव्हा पवित्र आत्म्याचा अभिषेक त्यांच्यावर उतरू लागला ज्यांनी ओळखले की शेवटच्या दिवसांतील उत्तरवृष्टीच्या ओतप्रोत वर्षावास मिलराइटांच्या इतिहासाने प्रतीकात्मक रीतीने दर्शविले होते; हेच ते जुने उजाड प्रदेश होते, जे एक लाख चव्वेचाळीस हजार पुन्हा उभारतील, जेव्हा ते यिर्मयाच्या प्राचीन मार्गाकडे परत येतील.

१८८८ च्या बंडखोरीतून ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेचा संदेश पुन्हा वर्तमान सत्य ठरला, आणि १८८८ च्या बंडखोरीतून आलेला संदेश ही अशी सुवार्ता होती की जिच्यामध्ये तुटलेल्या हृदयांना बांधून धरण्याची शक्ती आहे; परंतु ज्यांना पाहण्यासाठी डोळे आहेत, तरी ते पाहत नाहीत, आणि ज्यांना ऐकण्यासाठी कान आहेत, तरी ते समजत नाहीत, अशा कठीण हृदयांच्या लोकांची अंतःकरणे उघडण्यास तो शक्तिहीन आहे. १८८८ च्या बंडखोरीतून ख्रिस्ताच्या धार्मिकतेचा संदेश हा लाओदिकेआस दिलेला तोच संदेश होता, जो पुन्हा तेव्हा आला, जेणेकरून पापाचे बंदिवान असलेल्यांसाठी कारागृहाचे दार उघडावे—त्या एकाच्या द्वारे ज्याच्याकडे अशी दारे उघडण्याची सत्ता आहे जी कोणताही मनुष्य उघडू शकत नाही, आणि अशी दारे बंद करण्याची सत्ता आहे जी कोणताही मनुष्य बंद करू शकत नाही.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी जे हे शुभवर्तमान सादर करणार होते, त्यांनाच प्रभूच्या ग्राह्य वर्षाची आणि देवाच्या सूडाच्या दिवसाचीही घोषणा करावयाची होती. प्रभूच्या स्वीकाराच्या वर्षाचाही आरंभ त्याच वेळी झाला, आणि संयुक्त संस्थानांत लवकरच येऊ घातलेल्या रविवारच्या कायद्यात देवाच्या सूडाचा दिवस येईपर्यंत तो एका लाओदिकीया-वासीच्या पश्चात्तापास पूर्णपणे स्वीकारण्यास इच्छुक आहे. तेव्हा तिच्या भेटीच्या काळास जाणण्यास नकार देणाऱ्या एका मंडळीवर त्याचा सूड प्रकट होईल, आणि त्याच वेळी बाबेलच्या वेश्येवरील प्रगतिशील न्यायाची सुरुवात होईल.

त्याच्या स्वीकृतीच्या दिवशी, तो शोक करणाऱ्या सर्वांना सांत्वन देण्याचे वचन देतो; आणि यरुशलेममध्ये शोक करणारे हे यहेज्केल अध्याय नऊमध्ये चित्रित केलेले आहेत. त्यांचे सांत्वन सांत्वनकर्त्याद्वारे घडवून आणले जाते, म्हणजे त्यांच्यावर तेव्हा ओतला जात असलेल्या उत्तरवर्षावाच्या संदेशाचा स्वीकार केल्याद्वारे. परंतु ते केवळ पावसाला ओळखतात तरच. एकदा त्यांनी सांत्वनकर्ता प्राप्त केला, आणि "ओळीवर ओळ" या पद्धतीद्वारे जुन्या उजाड स्थळांचे बांधकाम करण्याचे कार्य पूर्ण केले, म्हणजे यशया येथील उताऱ्यात चित्रित केल्याप्रमाणे, पवित्र इतिहासाच्या उजाडपणाचे प्रतिनिधित्व करणारी भविष्यवाणीची ओळ, उजाडपणा दर्शविणाऱ्या दुसऱ्या भविष्यवाणीच्या ओळीवर ठेवण्याचे कार्य. त्या कार्यात ते पुष्कळ पिढ्यांची उजाड पडलेली स्थळे उभारतात. मग "परके" शोक करणाऱ्यांना प्रतिसाद देतील; जे परक्यांनी पाहावे म्हणून ध्वजचिन्हाप्रमाणे उंच केलेले आहेत.

यशया अध्याय एकसष्टमध्ये मांडल्याप्रमाणे ख्रिस्ताने आपल्या कार्याची व सेवाकार्याची केलेली घोषणा हीच एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या कार्याची व सेवाकार्याची घोषणा आहे. ते कार्य पवित्र सुधारणावादी चळवळींमध्ये चित्रित करण्यात आले होते, आणि १९८९ मध्ये शेवटचा काळ आला, ज्याची पूर्वरूपे पूर्वीच्या सर्व "शेवटच्या काळांनी" दाखविली होती. जसे मिलराइट चळवळीचा पाया व मध्यवर्ती स्तंभ म्हणून दानियेल अध्याय आठ, वचन चौदा ओळखले गेले होते, तसेच Future for America या चळवळीचा पाया व मध्यवर्ती स्तंभ असलेले वचन म्हणजे दानियेल अध्याय अकरा, वचन चाळीस होय. मिलराइटांसाठी त्या मध्यवर्ती स्तंभाचा प्रकाश उलई नदीच्या दृष्टान्ताच्या प्रकाशाने दर्शविण्यात आला होता, आणि Future for America या चळवळीसाठी त्या मध्यवर्ती स्तंभाचा प्रकाश हिंदेकेल नदीच्या दृष्टान्ताच्या प्रकाशाने दर्शविण्यात आला होता.

"देवाकडून दानिएलला जो प्रकाश प्राप्त झाला, तो विशेषतः या शेवटच्या दिवसांसाठी देण्यात आला होता. शिनारच्या महान नद्यांपैकी उलई आणि हिंदेकेल यांच्या काठी त्याने जी दर्शने पाहिली, ती आता पूर्णत्वास येण्याच्या प्रक्रियेत आहेत, आणि भाकीत केलेल्या सर्व घटना लवकरच घडून येतील." Testimonies to Ministers, 112.

दोन नद्यांनी दर्शविलेल्या दोन्ही दर्शनांचा प्रकाश परस्परांशी जोडलेला आहे आणि शेवटच्या दिवसांत तो पूर्णत्वास येतो. त्यांचा परस्पर "दुवा" मानवी आणि दैवी यांचा संयोग दर्शवितो; हाच तो संदेश आहे, ज्याची सिस्टर व्हाईट वारंवार ख्रिस्ताचा संदेश म्हणून ओळख करून देते, त्या संदर्भात की दैवत्वाशी संयोग झालेली मानवता पाप करीत नाही. त्या दोन नद्या हाच नेमका संबंध दर्शवितात.

"परिपूर्ण आज्ञापालनापेक्षा कमी काहीही देवाच्या अपेक्षेच्या निकषाला पूर्ण करू शकत नाही. त्याने आपल्या अपेक्षा अनिश्चित ठेवलेल्या नाहीत. मनुष्याला त्याच्याशी सुसंगतीत आणण्यासाठी जे आवश्यक नाही असे काहीही त्याने आज्ञापिलेले नाही. आपण पाप्यांसमोर त्याच्या चारित्र्याचा आदर्श ठेवावा आणि त्यांना ख्रिस्ताकडे नेले पाहिजे; कारण केवळ त्याच्या कृपेनेच हा आदर्श गाठता येऊ शकतो.

"तारणाऱ्याने मानवतेच्या दुर्बलता स्वतःवर घेतल्या आणि निष्पाप जीवन जगला, जेणेकरून मानवी स्वभावाच्या अशक्ततेमुळे आपण विजय मिळवू शकणार नाही, अशी भीती मनुष्यांना वाटू नये. ख्रिस्त आम्हाला 'दैवी स्वभावाचे सहभागी' बनविण्यासाठी आला, आणि त्याचे जीवन हे घोषित करते की मानवता, दैवत्वाशी संयोग पावल्यावर, पाप करीत नाही.

“तारणहाराने मनुष्याला तो कसा जय मिळवू शकतो हे दाखविण्यासाठी जय मिळविला. सैतानाच्या सर्व प्रलोभनांना ख्रिस्ताने देवाच्या वचनानेच तोंड दिले. देवाच्या अभिवचनांवर विश्वास ठेवून त्याला देवाच्या आज्ञांचे पालन करण्याचे सामर्थ्य प्राप्त झाले, आणि मोहक त्याच्यावर काहीही प्राबल्य मिळवू शकला नाही. प्रत्येक प्रलोभनाला त्याचे उत्तर असे होते, ‘असे लिहिले आहे.’ म्हणून देवाने आपल्याला वाईटाचा प्रतिकार करण्यासाठी आपले वचन दिले आहे. अत्यंत महान व मौल्यवान अभिवचने आपली आहेत, जेणेकरून त्यांच्याद्वारे आपण ‘दैवी स्वभावाचे सहभागी’ होऊ, आणि ‘वासनेमुळे जगात जी भ्रष्टता आहे तिच्यापासून सुटून’ जाऊ.” 2 Peter 1:4.

“परीक्षेत पडलेल्या व्यक्तीला परिस्थितीकडे, स्वतःच्या दुर्बलतेकडे, किंवा परीक्षेच्या सामर्थ्याकडे पाहण्यास सांगू नका; तर देवाच्या वचनाच्या सामर्थ्याकडे पाहण्यास सांगा. त्याचे सर्व सामर्थ्य आपले आहे. ‘तुझे वचन,’ स्तोत्रकर्ता म्हणतो, ‘मी माझ्या अंतःकरणात साठवून ठेवले आहे, जेणेकरून मी तुझ्याविरुद्ध पाप करू नये.’ ‘तुझ्या ओठांच्या वचनामुळे मी नाश करणाऱ्याच्या मार्गापासून स्वतःला दूर ठेवले आहे.’ स्तोत्रसंहिता 119:11; 17:4.” द मिनिस्ट्री ऑफ हीलिंग, 181.

१७९८ मध्ये आणि १९८९ मध्ये ज्ञानाची वाढ ही देवाच्या भविष्यवाणीपर वचनाचे उघडले जाणे दर्शवित होती. त्याचे वचन, जसा तो जय मिळवून गेला तसाच जय मिळविण्यास सामर्थ्य पुरविते; आणि “त्याचे जीवन जाहीर करते की मानवता, दैवीत्वाशी एकरूप होऊन, पाप करीत नाही.” उलाय नदीचे दर्शन हे त्याच्या प्रगटीकरणाचे मराह दर्शन आहे, जे तेवीसशे दिवसांच्या भविष्यवाणीद्वारे दर्शविले गेले आहे. हिद्देकेल नदीचे दर्शन हे भविष्यवाणीपर इतिहासाचे खाझोन दर्शन आहे, जे दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या भविष्यवाणीद्वारे दर्शविले गेले आहे. मराह दर्शन दैवीत्वाचे प्रतिनिधित्व करते आणि खाझोन दर्शन मानवतेचे प्रतिनिधित्व करते.

प्राचीन शिनारच्या दोन्ही नद्या, म्हणजे उलई आणि हिद्देकेल, किंवा आज ज्यांना टायग्रिस आणि युफ्रेटीस म्हणून ओळखले जाते, त्या शेवटी दक्षिण इराकमधील शत्त अल-अरब या जलमार्गात एकत्र येतात; आणि त्यानंतर शत्त अल-अरब पर्शियन आखातात विलीन होते. येशू आध्यात्मिक गोष्टींचे प्रतिनिधित्व करण्यासाठी भौतिक आणि नैसर्गिक गोष्टींचा उपयोग करतो, आणि आता परिपूर्तीच्या प्रक्रियेत असलेल्या त्या दोन नद्यांशी संबंधित दृष्टांत, समुद्राकडे त्यांच्या प्रवासाचा शेवट जवळ येत असताना घडणाऱ्या मानवी आणि दैवी यांतील संबंधाचे प्रतिनिधित्व करतात. ही सत्यता त्या दोन भविष्यवाण्यांच्या प्रारंभी स्थापित केली आहे, ज्यांचे प्रतिनिधित्व दानियेल अध्याय आठ, वचने तेरा आणि चौदा, येथील दोन दृष्टांत करतात. एक दृष्टांत प्रश्न आहे, दुसरा उत्तर आहे, आणि तर्कशुद्धरीत्या ते एकमेकांपासून वेगळे केले जाऊ शकत नाहीत.

मानवतेचे दर्शन, जे पवित्रस्थान व सैन्य यांच्या पायदळी तुडविण्याची ओळख करून देते, इ.स.पू. ६७७ या वर्षी आरंभ झाले; आणि देवत्वाचे दर्शन, जे ख्रिस्ताच्या प्रकट होण्याची ओळख करून देते, इ.स.पू. ४५७ या वर्षी आरंभ झाले. देवत्व आणि मानवता यांतील संबंध हा त्या दोनशे वीस वर्षांनी दर्शविला जातो, जी या दोन दर्शनांच्या दोन आरंभबिंदूंना जोडतात. दोनशे वीस हे “मानवतेचे देवत्वाशी असलेले संबंध” याचे प्रतीक आहे; आणि अंतकाळी १७९८ मध्ये झालेल्या ज्ञानवृद्धीचा अंतकाळी १९८९ मध्ये झालेल्या ज्ञानवृद्धीशी असलेल्या संबंधाद्वारेही तेच प्रतीक दर्शविले जाते.

१७९८ मध्ये ज्ञानवृद्धीतून उद्भवलेला औपचारिक स्वरूपाचा संदेश प्रथम मिलरने १८३१ मध्ये सादर केला (आणि नंतर १८३३ मध्ये *Vermont Telegraph* या वृत्तपत्रात). १८३१ हे वर्ष १६११ मध्ये प्रकाशित झालेल्या King James Bible नंतर अचूक दोनशे वीस वर्षांनी येते. King James Bible हे जुन्या व नव्या करारांचे द्वैध दस्तऐवज होते. या दोनशे वीस वर्षांच्या प्रारंभ आणि समाप्तीने एका दैवी प्रकाशनाला एका मानवी प्रकाशनाशी “जोडले.” मानवी प्रकाशनातील माहिती १७९८ मध्ये, समयाच्या समाप्तीला, उघडण्यात आलेल्या दैवी प्रकाशातून उद्भवली होती, आणि मग एका मानवी साधनाच्या कार्याद्वारे तिला औपचारिक रूप देण्यात आले; त्या साधनाने १८३१ मध्ये ते प्रकाशित करण्यास आरंभ केला होता. ते एक दैवी प्रकाशन होते, दैवीरीत्या शिक्कामोर्तब केलेल्या संदेशासह, जो नंतर मानवजातीसाठी उघडण्यात आला, आणि त्यानंतर एका मानवी साधनाद्वारे सादर करण्यात आला. देवाच्या

वचनात “publish” असा अनुवाद केलेल्या हिब्रू शब्दाचा अर्थ असा होतो: हाक मारणे, पुकारणे, रडून हाक देणे, प्रसिद्ध असणे, पाहुणा, आमंत्रण देणे, उल्लेख करणे, नाव देणे, उपदेश करणे, जाहीर करणे, उच्चारण करणे, प्रकाशित करणे. मिलरने १८३१ मध्ये आपला संदेश प्रकाशित करण्यास सुरुवात केली, आणि मग १८३३ मध्ये तो अक्षरशः *Vermont Telegraph* मध्ये प्रकाशित झाला.

१९८९ मध्ये ज्ञानवृद्धीतून उद्भवलेला औपचारिक संदेश प्रथम १९९६ मध्ये प्रकाशित झाला (The Time of the End या नियतकालिकात), १७७६ मध्ये Declaration of Independence या नावाने ओळखल्या जाणाऱ्या आणि त्यानंतर १७८९ मध्ये United States च्या Constitution या नावाने ओळखल्या जाणाऱ्या दोन पवित्र दस्तऐवजांच्या प्रकाशनानंतर बरोबर दोनशे वीस वर्षांनी. या दोनशे वीस वर्षांच्या प्रारंभ आणि समाप्तीमुळे दैवीत्व व मानवता यांचा संबंध जोडला जातो, आणि तो १७७६ पासून सुरू झालेल्या त्या दोन दैवी दस्तऐवजांच्या प्रकाशनाद्वारे जोडला जातो. अंतकाळी, १९८९ मध्ये, दानिएलचे पुस्तक उघडले गेले तेव्हा, मानवी साधनाच्या कार्याद्वारे प्रकट झालेला तो औपचारिक संदेश १९९६ मध्ये प्रकाशित झाला. क्रम असा होता: प्रथम दैवी प्रकाशन, नंतर उघडणे, आणि त्यानंतर मानवी प्रकाशन.

अंतकाळाच्या दोन्ही काळांत, सत्याच्या तीन पायऱ्या ओळखल्या जातात. त्या दोन्हींची सुरुवात पहिल्या पायरीरूपाने दैवी प्रकाशनाने होते, आणि दैवी संदेशाचे स्पष्टीकरण करणारे मानवी प्रकाशन ही शेवटची पायरी असते. मधली पायरी ती असते, जेव्हा यहूदाच्या वंशातील सिंह त्या विशिष्ट इतिहासासाठीचा दैवी संदेश उघडतो, आणि त्यानंतर दैवी दस्तऐवजातून उघड करण्यात आलेला प्रकाश एकत्र करण्यासाठी एका मानवी साधनाची निवड करतो. जेव्हा हे उघडणे घडते, तेव्हा ज्ञानवृद्धी न समजणाऱ्या दुष्टांकडून बंड प्रकट होते. म्हणून, दैवी प्रकाशनाचे प्रतिनिधित्व हिब्रू वर्णमालेतील पहिल्या अक्षराने केले जाते, ज्ञानवृद्धीचे प्रतिनिधित्व तेराव्या अक्षराने केले जाते जिथे बंड प्रकट होते, आणि त्या इतिहासासाठीच्या विशेष दैवी संदेशाच्या मानवी प्रकाशनाचे प्रतिनिधित्व हिब्रू वर्णमालेतील शेवटच्या अक्षराने केले जाते; आणि ही तीन अक्षरे एकत्र घेतली असता त्यांचा अर्थ “सत्य” असा होतो.

उलाय व हिद्देकेल नद्यांची जी दर्शने आता पूर्णत्वाकडे जात आहेत, ती हे दर्शवितात की अंतिम दिवसांत दोन्ही नद्यांकडून येणारी ज्ञानवृद्धी एकत्र येऊन हे सिद्ध करते की मानवतेशी संयुक्त असलेले दैवीत्व पाप करीत नाही. दानिएलास इ.स. १८४४ मध्ये तेवीसशे वर्षांच्या भविष्यवाणीच्या समाप्तीसमयी ख्रिस्ताच्या प्रगटीकरणाचे प्रतिनिधित्व करणारे दर्शन उलाय नदीकाठी प्राप्त झाले.

आणि मी एका दृष्टांतात पाहिले; आणि असे घडले की, जेव्हा मी पाहिले, तेव्हा मी एलाम प्रांतातील शूशन येथील राजवाड्यात होतो; आणि मी त्या दृष्टांतात पाहिले, आणि मी उलई नदीकाठी होतो. दानियेल ८:२.

दानिएलाला हिद्देकेल नदीकाठी असताना भविष्यवाणीच्या इतिहासातील दोन हजार पाचशे वीस वर्षांच्या दर्शनाचे प्रतिनिधित्व करणारे दर्शन प्राप्त झाले.

आणि पहिल्या महिन्याच्या चोवीसाव्या दिवशी, मी हिद्देकेल नावाच्या त्या महान नदीच्या काठी होतो. दानियेल १०:४.

त्यानंतर गॅब्रिएलने चौदाव्या वचनात हिद्देकेल नदीच्या चाझोन दर्शनाचा उद्देश स्पष्ट केला.

आता मी तुला हे समजावून सांगण्यासाठी आलो आहे की शेवटच्या दिवसांत तुझ्या लोकांवर काय येऊन पडेल; कारण हे दर्शन अजून पुष्कळ दिवसांसाठी आहे. दानिएल १०:१४.

उलई नदीकाठी दिलेल्या दर्शनाने २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी ख्रिस्त आपल्या मंदिरात अचानक आला, तेव्हा त्याच्या “प्रकट रूपाची” (दैवीत्वाची) ओळख करून दिली. त्या तारखेला “दैवीत्व” मिलेराइटांच्या मंदिरात (मानवतेत) प्रवेश करीत आहे, असे त्याने दर्शविले; कारण प्रायश्चित्ताचा दिवस, म्हणजे “ऐक्य-साधनाचा” दिवस, हा दैवीत्व आणि मानवता यांच्या संयोगाचे प्रतीक आहे. हिद्देकेल नदीकाठी दिलेल्या दर्शनाने उत्तरकाळी देवाच्या लोकांवर (मानवतेवर)

काय येईल, याची ओळख करून दिली.

“दर्शनातील” “स्वरूपाचे” आरंभवर्ष इ.स.पूर्व ४५७ होते. इ.स.पूर्व ६७७ मध्ये आरंभ झालेल्या पवित्रस्थान आणि सैन्य यांच्या तुडविले जाण्याची ओळख करून देणाऱ्या भविष्यसूचक कालखंडानंतर दोनशे वीस वर्षांनी. दोन दर्शनांच्या आरंभबिंदूशी एकत्र जोडून ठेवलेल्या त्या दोनशे वीस वर्षांचा शेवट अद्भुत गणनाकाराने चिन्हांकित केला होता; तोच हबक्कूक २:२० मध्ये अद्भुत भाषातज्ज्ञही आहे.

परंतु परमेश्वर आपल्या पवित्र मंदिरात आहे; त्याच्या समोर सर्व पृथ्वीने शांत राहावे. हबक्कूक २:२०.

मानवत्व आणि दैवीत्व यांमधील संबंध, जो आरंभी त्या दोन भविष्यवाण्यांच्या प्रारंभबिंदूंनी दर्शविला गेला होता, तो त्यांच्या परस्पर समाप्तीस्थानी त्या अध्याय आणि वचनाद्वारे ओळखला गेला, ज्यात त्या दैवी व्यक्तीचे, तोच ज्या मंदिराची बांधणी त्याने १७९८ या अंतकाळाच्या प्रारंभापासून सुरू होणाऱ्या आणि त्यानंतर छेचाळीस वर्षांनी, म्हणजे २२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी समाप्त होणाऱ्या छेचाळीस वर्षांच्या काळात उभारले होते, त्या मंदिरात अचानक येणे वर्णिले आहे.

तुम्हांला माहीत नाही काय, की तुम्ही देवाचे मंदिर आहात, आणि देवाचा आत्मा तुमच्यामध्ये वास करतो? जर कोणी देवाच्या मंदिराला भ्रष्ट करील, तर देव त्याचा नाश करील; कारण देवाचे मंदिर पवित्र आहे, आणि ते मंदिर तुम्ही आहात. १ करिंथकरांस ३:१६, १७.

२२ ऑक्टोबर १८४४ रोजी, “appearance” च्या दर्शनाशी सुसंगतपणे, हबक्कूकाने ओळखले की प्रभू आपल्या पवित्र मंदिरात होता. जे मंदिर दोन हजार पाचशे वीस वर्षे नष्ट केले गेले होते व तुडविले गेले होते, ते त्याने सेहेचाळीस वर्षांत उभारले होते.

आणि त्यास सांगून म्हणावे, सेनाधीश परमेश्वर असे म्हणतो: पाहा, ज्याचे नाव “शाखा” आहे तो मनुष्य; तो आपल्या स्थानातून उगवेल, आणि तो परमेश्वराचे मंदिर बांधील. होय, तोच परमेश्वराचे मंदिर बांधील; आणि तो महिमा धारण करील, आणि आपल्या सिंहासनावर बसून राज्य करील; आणि तो आपल्या सिंहासनावर याजक असेल; आणि त्या दोघांमध्ये शांतीचा सल्ला असेल. आणि ते मुकुट हेलेम, तोबियाह, यदायाह, आणि सफन्याहचा पुत्र हेन यांच्यासाठी, परमेश्वराच्या मंदिरात स्मरणार्थ असतील. आणि जे दूर आहेत ते येतील व परमेश्वराच्या मंदिरात बांधणी करतील; आणि सेनाधीश परमेश्वराने मला तुमच्याकडे पाठविले आहे हे तुम्ही जाणाल. आणि जर तुम्ही तुमचा देव परमेश्वर याच्या वचनाला परिश्रमपूर्वक आज्ञाधारक राहाल, तर हे घडून येईल. जखऱ्या ६:१२-१५.

योहान २:२० मध्ये, ख्रिस्ताने मंदिर शुद्ध केल्यानंतर—जे, सिस्टर व्हाईट यांच्या मते, मलाखी अध्याय तीनची एक पूर्तता होती, जशी २२ ऑक्टोबर १८४४ हाही होता—कराराचा दूत अचानक आपल्या मंदिरात आला.

येशूने त्यांना उत्तर देऊन म्हटले, “हे मंदिर पाडून टाका, आणि मी ते तीन दिवसांत पुन्हा उभे करीन.” तेव्हा यहुदी म्हणाले, “हे मंदिर बांधण्यास छेचाळीस वर्षे लागली, आणि तू ते तीन दिवसांत उभे करशील काय?” परंतु तो आपल्या देहाच्या मंदिराविषयी बोलत होता. योहान २:१९-२०.

मलाखी अध्याय तीनच्या पूर्ततेमध्ये, योहान अध्याय दोनमध्ये वर्णिलेल्या त्याच्या सेवाकार्याच्या प्रारंभी जेव्हा ख्रिस्ताने मंदिर शुद्ध केले, तेव्हा तो अचानक आपल्या मंदिरात आला; आणि हे २२ ऑक्टोबर, १८४४ याचे प्रतीक होते. योहान अध्याय दोनमधील ख्रिस्ताकडून झालेले मंदिर-शुद्धीकरण, आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४, हे मलाखी अध्याय तीनची पूर्तता होते. योहान अध्याय दोन आणि वचन वीस मध्ये, आपल्याला सांगितले आहे की मानवी मंदिर हे छेचाळीस वर्षांत उभारले गेले, आणि दैवी मंदिर तीन दिवसांत उभे केले गेले. मानवी मंदिर हबक्कूकच्या “पवित्र मंदिर” असे फक्त तेव्हाच होते, जेव्हा दैवीत्व अचानक त्यात येते, जसे २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी झाले; कारण मानवतेशी एकरूप झालेले दैवीत्व पाप करीत नाही. शिनारच्या दोन महान नद्यांची दर्शने या सत्याचे प्रतिनिधित्व करतात की दैवीत्वाशी एकरूप झालेली मानवता पाप करीत नाही.

आपण पुढील लेखात दानियेल अध्याय अकरावा, वचन चाळीस यावरील आपला विचार पुढे चालू ठेवू.

तुम्हीही, जिवंत दगडांप्रमाणे, आध्यात्मिक घर म्हणून उभारले जात आहात, पवित्र याजकवर्ग होण्यासाठी, जेणेकरून येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाला मान्य असे आध्यात्मिक अर्पण अर्पावे. १ पेत्र २:५.